

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117246026
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6117246026.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: SETCAR s.r.o., so sídlom Rychvald 816, Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 994, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, Turany, IČO: 47 790 857, právne zastúpeného: JUDr. Tomáš Zboja, so sídlom Kuzmányho 4, Martin, IČO: 42 072 905 proti žalovanému: Generali Česká pojišťovna a.s., so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 452 72 956, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom svojej organizačnej zložky: Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava-mestská časť Karlova Ves, IČO: 54 228 573, v spore o zaplatenie 148,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. júna 2020, č. k. 11C/3/2018-170, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, v poradí druhým, výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Pôvodný rozsudok vydaný vo veci prvoinštančným súdom dňa 22. mája 2018 bol po odvolaní žalobcu odvolacím súdom zrušený z procesných dôvodov, keď listiny významné pre rozhodnutie vo veci boli prvoinštančnému súdu síce doručené, avšak neboli vytlačené z elektronického súdneho spisu. Absencia uvedených listín v spise viedla prvoinštančný súd k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci pri rozhodovaní o aktívnej legitímácii žalobcu na podanie žaloby, ako aj pri posúdení plynutia premlčacích lehôt, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného.

1.2. V odôvodnení napadnutého rozsudku prvoinštančný súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 148,44 Eur s príslušenstvom s odôvodnením, že pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo dňa 07.10.2015 v K. spôsobenej poškodenému O. W. na vozidle H. U. ev. č.: K ktorá škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného, bol nútený poškodený užívať náhradné motorové vozidlo. Za tento nájom žiadal uhradiť sumu 148,44 Eur s príslušenstvom. Poukázal na to, že šetrenie poistnej udalosti bolo ukončené dňa 23.10.2015. Žalovaný vzniesol námietku premlčania s poukazom na ustanovenie § 106 Občianskeho

zákonníka a namietal aj aktívnu legitímáciu žalobcu, nakoľko žalobca nepreukázal, že je aktívne legitímovaný na podanie žaloby na základe zmluvy o postúpení pohľadávok.

1.3. Svoje rozhodnutie odôvodnil prvoinštančný súd s poukazom na § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1, 2 z. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 106 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 442 ods. 1, 3 a § 443 Občianskeho zákonníka.

1.4. Prvoinštančný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané že, Zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenou dňa 6. júna 2017 postupca O. W. postúpil na spoločnosť SETCAR s.r.o. pohľadávku, ktorú mal voči Generali Poist'ovni, a.s. ako likvidačnému zástupcovi, ktorý riešil škodu spôsobenú vozidlom M. M. EVČ: K vo výške 148,44 Eur z titulu jeho nároku voči poisťovni podľa § 4 z. č. 381/2001 Z. z. išlo o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou č. 6400994095 dňa 07.10.2015 na vozidle H. U., EVČ: K Spoločnosť SETCAR, s.r.o. sa zaviazala uhradiť za postúpenie pohľadávky odplatu vo výške 148,44 Eur.

1.5. Zmluvou o nájme č. 327 zo dňa 09.10.2017 prenajímateľ SETCAR s.r.o. dal do nájmu nájomcovi O. W., bytom K. osobné motorové vozidlo zn. H. U. bielej farby na dobu od 09.10.2015 do 16.10.2015 s dobou nájmu 38 Eur/denne.

1.6. Spoločnosť SETCAR s.r.o. vystavila dňa 19.10.2015 faktúru č. 20150345, splatnú dňa 02.11.2015 O. W., bytom K. na sumu 364,80 Eur za prenájom náhradného vozidla podľa Zmluvy o nájme č. 327. Faktúra je opatrená podpisom O. W., ale bez uvedenia dátumu, kedy túto faktúru O. W. prevzal.

1.7. Z listiny označenej ako plná moc, ktorú predložila zástupkyňa žalovaného, spisanej dňa 19.10.2015 vyplýva, že O. W. splnomocnil spoločnosť SETCAR s.r.o. na prevzatie poistného plnenia za náhradné vozidlo, v ktorej je uvedené číslo faktúry a suma 364,80 Eur. Listina je podpísaná oboma účastníkmi a je z nej zrejmé, že týmto dňom O. W. prevzal faktúru číslo 20150345, vystavenú dňa 19.10.2015. Plná moc preukazuje, že už dňa 19.10.2015 žalobca a O. W. ako poškodený vedeli o výške škody. Následne žalovaný likvidoval túto škodu a oznámil to listom zo dňa 23.10.2015, v ktorom je uvedené poistné plnenie 216,36 Eur.

1.8. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu vyplynulo, že O. W. podpísal prevzatie na faktúre č. 20150345 v deň vystavenia tejto faktúry, t. j. dňa 19.10.2015, avšak už bez uvedenia dátumu. Táto faktúra bola žalovanému zaslaná na preplatenie. Dňa 27.10.2015 bolo žalobcovi poukázané krátenie poistného plnenia, pričom uvedené potvrdzuje aj výpis z účtu žalobcu. Uviedol, že až dňa 27.10.2015 teda došlo k oznámeniu výšky škody stanovenej v rámci šetrenia poistnej udalosti. Čo sa týka dátumu, kedy žalovaný prevzal oznámenie o postúpení pohľadávky sa nevedel presne právny zástupca žalobcu vyjadriť, ale uviedol, že postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené po podpise Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 06.06.2017. Kedy oznámenie o postúpení pohľadávky sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného nepovažoval za významné, nakoľko určenie tohto momentu nemalo vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu. Žalobca sa mohol ako aktívne vecne legitímovaný subjekt účinne domáhať nároku na náhradu kráteného nájomného až odo dňa 06.06.2017. Za začiatok plynutia premlčacej doby je preto možné považovať dátum 06.06.2017, kedy sa žalobca stal aktívne vecne legitímovaný, nakoľko dlžník/poškodený až vtedy zaplatil žalobcovi dlžnú čiastku a teda žalobcovi vznikla škoda. K tomuto písomnému vyjadreniu predložil výpis z účtu za obdobie od 01.10.2015 do 31.10.2015, z ktorého je zrejmé, že dňa 27.10.2015 bola uhradená spoločnosťou Generali Poist'ovňa, a.s. suma 216,36 Eur.

1.9. Súd prvej inštancie z listiny označenej ako plná moc s dátumom 19.10.2015 (č.l. 164) zistil, že splnomocniteľ O. W. splnomocnil spoločnosť SETCAR s.r.o. na prevzatie poistného plnenia na náhradné vozidlo na bankový účet číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v peňažnom ústave P. banka, číslo faktúry: 20150345, vo výške 364,80 Eur a spoločnosť SETCAR s.r.o. splnomocnenie prijala.

1.10. Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní dňa 23. júna 2020 uviedla, že z predloženej plnej moci zo dňa 19.10.2015, ktorou splnomocnil O. W. splnomocnil spoločnosť SETCAR s.r.o. prevziať poisťné plnenie za náhradné vozidlo a v ktorej je uvedené číslo faktúry a aj suma 364,80 Eur vyplýva, že týmto dňom, t. j. vystavením plnej moci dňa 19.10.2015 O. W. prevzal faktúru vystavenú dňa 19.10.2015, čo na faktúre potvrdil podpisom, avšak bez uvedenia dátumu. Z uvedenej plnej moci vyplýva, že už dňa 19.10.2015 žalobca vedel o výške škody, rovnako aj O. W. o výške škody vedel z tejto faktúry dňa 19.10.2015, lebo tento deň ju podpísal. Žalovaný následne likvidoval škodu, toto oznámil prípisom zo dňa 23.10.2015 označená listina ako oznámenie o ukončení likvidácie poisťnej udalosti, kde je uvedené poisťné plnenie vo výške 216,36 Eur. Z týchto skutočností vyplýva, že O. W. prevzal faktúru dňa 19.10.2015 a od tohto dňa sa odvíja aj začiatok premlčacej subjektívnej doby, ktorá uplynula dňa 19.10.2017, pričom žaloba bola podaná na Okresný súd Banská Bystrica dňa 26.10.2017, teda zjavne po uplynutí premlčacej doby. Uviedla, že nová premlčacia doba nezačala plynúť postúpením pohľadávky.

1.11. Súd prvej inštancie skúmal aktívnu legitímáciu žalobcu na podanej žalobe a následne žalovaným vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku.

1.12. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca je aktívne legitimovaným na podanie žaloby.

1.13. Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania preto sa ňou prvoinštančný súd sa zaoberal. Konštatoval, že v súdnej veci nárok žalobcu nie je nárokom na poskytnutie poisťného plnenia, ale ide o nárok na náhradu škody, ktorého nárok sa spravuje ustanovením § 106 Občianskeho zákona.

1.14. Po doplnenom dokazovaní prvoinštančný súd uzavrel, že subjektívna premlčacia doba v súdnej veci začala žalobcovi plynúť odo dňa 19.10.2015. Poškodený O. W. prevzal v tento deň faktúru, ktorej číslo je uvedené v plnej moci zo dňa 19.10.2015 spolu s výškou sumy 364,80 Eur. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že týmto dňom sa poškodený dozvedel o výške škody. Prvoinštančný súd uzavrel, že plná moc preukázala, že už dňa 19.10.2015 žalobca vedel o výške škody, pretože aj plná moc je opatrená podpisom nielen poškodeného O. W., ale aj žalobcu. V plnej moci je uvedená výška škody a číslo faktúry. Až potom žalovaný likvidoval škodu, o čom svedčí list zo dňa 23.10.2015. Subjektívna premlčacia doba teda začala plynúť odo dňa 19.10.2015, kedy sa žalobca a aj poškodený dozvedel o výške škody a kto za ňu zodpovedá. O osobe škodcu mali vedomosť už v deň vzniku škody, t. j. dňa 07.10.2015, teda v deň poisťnej udalosti. Subjektívna premlčacia doba uplynula dňa 19.10.2017 a žaloba na Okresný súd Banská Bystrica bola podaná dňa 26. októbra 2017, teda zjavne po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby.

1.15. K argumentácii žalobcu k žalovaným vznesenej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že na právny vzťah aplikoval ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že to vyplýva priamo z ustanovenia § 15 ods. 2 z. č. 381/2001 Z. z. V tomto odkaze je ako jediné zákonné ustanovenie Občianskeho zákonníka upravujúce premlčanie uvedený práve § 106 Občianskeho zákonníka. Zákon č. 381/2001 Z. z. je lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, preto sa otázka premlčania nároku spravuje práve uvedeným ustanovením a v ňom uvedeným odkazom na ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka. K ustanoveniu § 15 ods. 2 z. č. 381/2001 Z. z. je uvedený výlučne odkaz na ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka, teda ide o taxatívne uvedenie konkrétneho zákonného ustanovenia, nie demonštratívne. Preto nie je možné pristúpiť k argumentácii žalobcu, že objektívna premlčacia doba začína v danom prípade plynúť za rok po poisťnej udalosti a subjektívna 2-ročná doba od momentu zaplatenia ceny nájmu poškodeným. Objektívna 3-ročná premlčacia doba plynula odo dňa vzniku škodovej udalosti, t. j. od 07.10.2015 a subjektívna 2-ročná premlčacia doba plynie odo dňa 19.10.2015, kedy sa žalobca a tiež poškodený dozvedel o konkrétnej výške škody z faktúry č. 20150345 vystavenej dňa 19.10.2015.

1.16. Súd prvej inštancie hodnotil dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a prihliadol na všetky skutočnosti a dôkazy, ktoré vyšli v priebehu konania najavo a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, žalobu zamietol, pretože nárok žalobcu považoval za premlčaný.

1.17. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2.1. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 148,44 Eur spolu s príslušenstvom a priznal mu náhradu trov konania.

2.2. Vznesenú námietku premičania zo strany žalovaného považoval za nedôvodnú s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/986/2001 zo dňa 20.02.2003. Zdôraznil, že prvoinštančný súd nezaujal žiadne stanovisko k argumentácii, že ku škode spočívajúcej v nákladoch vynaložených na nájom náhradného vozidla malo dôjsť už v deň nehody, ani k tvrdeniu, že pri prenájme náhradného vozidla počas opravy poškodeného vozidla v súvislosti so škodovou udalosťou vznikne škoda, teda zníženie majetkovej hodnoty poškodeného až úhradou nájomného. Je pravdou, že poškodený prenajaté motorové vozidlo v danom čase užíval, avšak žiadne finančné prostriedky za prenájom nevynaložil až do úhrady faktúry, a to je do dňa uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 06.06.2017. V zmysle tejto zmluvy, jej bodu 5 došlo k úhrade prenájmu motorového vozidla vzájomným zápočtom pohľadávok, v dôsledku čoho došlo k reálnemu úbytku majetku poškodeného, a teda aj k vzniku samotnej škody. Žalobca dôvodil, že na základe samotnej škodovej udalosti ešte nedošlo ku škode na majetku poškodeného, a preto sa poškodený v tom čase nemohol s úspechom domáhať jej nahradenia na príslušnom súde. Nakoľko v tomto prípade došlo k vzniku škody zaplacením ceny prenájmu za náhradné motorové vozidlo v zmysle vystavenej faktúry dňa 06.06.2017, subjektívna dvojročná premičacia doba začala plynúť od momentu zaplatenia ceny nájmu poškodeným. Žalobca konštatoval, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku náležite nezohľadnil význam predloženého listinného dôkazu (výpis z jeho účtu z č.l. 156), z ktorého je zrejmé, že k čiastočnej úhrade zo strany žalovaného došlo až dňa 27.10.2015. Na základe rozhodnutia poisťovne o ukončení šetrenia poisťnej udalosti nedošlo k preplateniu celej výšky fakturovaného nájomného.

2.3. Do ukončenia šetrenia poisťnej udalosti a doručenia oznámenia v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP tak nie je možné s určitosťou stanoviť výšku škody, ktorej preplatenia by sa poškodený mohol domáhať v prípadnom súdnom konaní.

2.4. Žalobca podotkol, že názor súdu prvej inštancie o premičaní predmetnej pohľadávky nie je správny, nakoľko súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí bral do úvahy len vedomosť poškodeného o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, avšak nebral do úvahy vedomosť poškodeného o výške náhrady škody, t.j. reálnu možnosť poškodeného na uplatnenie nároku na súde, ktorá prichádza do úvahy až po skončení šetrenia poisťnej udalosti a poukázaní plnenia, pretože až úhradou škody dochádza k odstráneniu nežiaduceho stavu spôsobeného dopravnou nehodou. Nie je pravdou, že poškodený sa o výške vzniknutej škody a o tom, kto za ňu zodpovedá, dozvedel už pri vystavení faktúry za prenájom. Je zrejmé, že v čase vystavenia faktúry poškodený nevedel v akej výške mu bude škoda preplatená. Žalobca mal za to, že ustanovenie § 104 Občianskeho zákonníka predstavuje vo vzťahu k § 106 Občianskeho zákonníka konkrétnejšiu právnu úpravu, ktorá sa má v záujme zachovania zásady *lex specialis derogat legi generali* na tento prípad aplikovať pred všeobecnou úpravou premičania náhrady škody. Tvrdil, že súd prvej inštancie dospel k ustáleniu nesprávneho momentu začatia plynutia premičacej doby, pričom mal dostatočne preukázanú dôvodnosť uplatnenej istiny.

3.1. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že k otázke aplikácie právnej normy odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí vyslovil právny záver, keď uzavrel, že premičanie v súdnej veci sa riadi ustanovením § 106 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu argumentácia žalobcu o potrebe aplikácie ustanovenia § 104 Občianskeho zákonníka v predmetnej veci súdom prvej inštancie nemôže byť správna. Súdený nárok predstavoval nepochybne nárok na náhradu škody poškodeného a nie nárok na poisťné plnenie poistenému z uzavretej poisťnej zmluvy, a preto nie je správna aplikácia ustanovenia § 104 Občianskeho zákonníka.

3.2. Za moment vedomosti poškodeného o škode je potrebné považovať moment, kedy mu bola faktúra číslo 20150345 doručená, t.j. kedy poškodený z jej obsahu získal vedomosť o výške škody. Práve táto skutočnosť mala vplyv na začiatok plynutia subjektívnej premičacej doby podľa ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že poškodený dňa 19.10.2015 podpísal pre žalobcu splnomocnenie, ktorým ho splnomocnil na prevzatie plnenia za náhradné vozidlo, pričom v tomto splnomocnení je uvedené číslo konkrétnej faktúry 20150345 a aj suma, na ktorú bola táto vystavená

(364,80 Eur). Z tohto listinného dôkazu mal súd prvej inštancie za nepochybne zistené, že dňa 19.10.2015 poškodený faktúru prevzal, teda ju mal k dispozícii, a mal z tejto faktúry presnú informáciu o výške škody (sumy, na ktorú bola faktúra vystavená), na základe ktorej bola následne aj v konaní uplatnená. Poškodený sa dozvedel o výške škody z uvedenej faktúry, keď vedomosť o jej vystavení a fakturovanej sume sám potvrdil v splnomocnení pre žalobcu zo dňa 19.10.2015. Týmto dňom začala plynúť subjektívna dvojiročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným. Rovnaký moment začiatku plynutia premlčacej doby platí aj pre žalobcu, ktorý pohľadávku následne nadobudol postúpením. Tvrdenie žalobcu o inom momente vzniku vedomosti poškodeného o škode, resp. o začiatku plynutia premlčacej doby nemôže preto obstať.

4.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že tvrdenia žalovaného ohľadne momentu začiatku plynutia premlčacej doby sú zjavne neopodstatnené a zavádzajúce, nakoľko odvolací súd v bode 11. zrušujúceho uznesenia zo dňa 25.02.2020 uviedol, že záver prvoinštančného súdu o tom, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 19.10.2015 považoval za predčasný a nedostatočne odôvodnený. Zároveň dodal, že z obsahu spisu nevyplýva dátum, kedy sa poškodený dozvedel o škode, ktorá skutočnosť mala vplyv na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby.

4.2. Podotkol, že vec bola súdu prvej inštancie vrátená práve za účelom ustálenia momentu vzniku škody a začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, a to vysporiadaním sa s právnou argumentáciou oboch strán sporu, k čomu však nedošlo. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nebral do úvahy jeho tvrdenia, keď poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky dôvodiac, že pokiaľ poškodený neuhradil faktúru za prenájom náhradného vozidla nevznikla mu škoda a nemôže sa s úspechom domáhať jej náhrady na príslušnom súde, keďže v takomto prípade nedošlo k zníženiu majetkových hodnôt poškodeného.

4.3. Prvoinštančný súd nezaujal žiadne stanovisko k tomu, že pri prenájme náhradného vozidla počas opravy poškodeného vozidla v súvislosti so škodovou udalosťou vznikne škoda, teda zníženie majetkovej hodnoty poškodeného až úhradou nájomného. V deň vzniku poistnej udalosti ešte nedochádza ku škode na majetku poškodeného, a preto premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody nemôže začať plynúť skôr, ako vznikne samotná škoda.

5.1. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zdôraznil, že v konaní nebolo sporné, že poškodený faktúru za nájom náhradného vozidla nikdy neuhradil, teda na jeho strane nedošlo k vynaloženiu žiadnych finančných prostriedkov, ktoré by bolo možné charakterizovať ako majetkovú ujmu vo forme reálneho úbytku akýchkoľvek jeho majetkových hodnôt, ako to vyplýva z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/986/2001.

5.2. Žalobca si z uvedeného rozhodnutia účelovo vyberá a svojsky interpretuje len niektoré časti, bez zohľadnenia jeho celkového kontextu, keď v tomto rozhodnutí Najvyšší súd Českej republiky vyslovil predovšetkým právne závery vo vzťahu k posúdeniu platnosti/možnosti postúpenia (neexistujúcej) pohľadávky na náhradu škody. Ak teda žalobca tvrdil, že jeho pohľadávka nemohla vzniknúť dňa 19.10.2015, ale ako v priebehu konania na súde prvej inštancie opakovane tvrdil, že vznikla až neskôr, a to dňa 06.06.2017 (započítaním pohľadávok v zmysle zmluvy o postúpení) je otázne, z akého dôvodu sa žalobou domáha aj úroku z omeškania odo dňa 08.11.2015, keď v zmysle ním predkladaných argumentácií, v danom čase ešte táto jeho pohľadávka, (respektíve pohľadávka poškodeného) ani neexistovala, a teda aj prípadný dlžník by nemohol byť logicky ani v omeškaní s jej úhradou.

6. Ďalšie písomné podania vo veci podané neboli.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu žalobcom v zákonnej lehote podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v predmetnej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22. marca 2022 č. k. 8Co/19/2020-190 odvolací súd pripustil, aby do konania na miesto doterajšieho žalovaného GSK Financial a.s. (predtým Generali Poisťovňa, a. s.), so sídlom Bratislava, Lamačská cesta 3/A, IČO: 35 709 332 vstúpila spoločnosť Generali Česká pojišťovna a.s., so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 452 72 956, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom svojej organizačnej zložky: Generali Poisťovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, IČO: 54 228 573.

9. Obligatórne (§ 380 ods. 2 CSP) sa odvolací súd zaoberal procesnými vadami uvedenými v ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP. Odvolací súd skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Porušenie procesných predpisov odvolací súd v konaní nezistil.

10. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia žalobu zamietol.

11. V súlade s § 387 ods. 3 CSP odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného konania rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

12. Za podstatné odvolacie námietky žalobcu považoval odvolací súd jeho tvrdenia, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, keď sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa žalovaným vznesenej námietky premlčania, namietal nesprávne právne posúdenie žalovaným vznesenou námietkou premlčania, ako aj nesprávne posúdenie momentu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobcu. Uvedené odvolacie námietky odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

13. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie uvedenom v bode 40. napadnutého rozsudku, v ktorom dostatočne a presvedčivo odôvodnil aplikáciu ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka v súdnej veci. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že nie je povinnosťou súdu vyvracať žalobcovi jeho argumentáciu, ktorou sa domáhal aplikácie ustanovenia § 104 Občianskeho zákonníka za situácie, keď prvoinštančný súd jasne a zrozumiteľne vyargumentoval právne posúdenie veci podľa ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka. Rovnako nie je povinný vysporiadať sa s argumentáciou žalobcu o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobcovi až zaplatením predmetnej faktúry, za situácie keď prvoinštančný súd jednoznačne ustálil moment začatia jej plynutia na deň prevzatia faktúry poškodeným, ktorý dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil.

14. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa všetky náležitosti ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, zdôvodnil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a ako vec právne posúdil. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie

rozhodnutia súdu prvej inštancie, je dostatočne argumentačne presvedčivé a vychádzajúce z riadne zisteného skutkového stavu.

15. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd uzavrel, že tento nie je možné považovať za nedostatočne odôvodnený ani formalistický. Aplikáciu ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka prvoinštančný súd riadne odôvodnil a správne uzavrel, že objektívna trojročná premlčacia doba v danej veci začala plynúť dňa 07.10.2015, teda v deň vzniku poistnej udalosti. V tento deň mal poškodený (právny predchodca žalobcu) vedomosť o osobe škodcu, teda osoby, ktorá zodpovedá za škodu. Dvojročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 19.10.2015, kedy poškodený (právny predchodca žalobcu), prevzal faktúru číslo 20150345 za prenájom vozidla, z ktorej sa dozvedel výšku škody. V tento deň aj preukázateľne udelil plnú moc na zastupovanie, z ktorej jednoznačne vyplýva, že dňa 19.10.2015 už mal vedomosť o výške škody. Dvojročná subjektívna premlčacia doba uplynula preto dňa 19.10.2017. Žaloba bola podaná na súd 26.10.2017, teda po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Uvedené závery súdu prvej inštancie v bode 38. napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za správne a plne sa s nimi stotožňuje. K argumentácii žalobcu ďalej uvádza, že je potrebné si uvedomiť, že žalobca postúpením pohľadávky vstúpil do práv a povinností svojho právneho predchodcu, v tomto prípade poškodeného a teda aj do plynutia jeho premlčacích lehôt. Z uvedeného dôvodu nie je správna argumentácia žalobcu v konaní. Pokiaľ žalobca odvodzuje plynutie premlčacej doby od momentu zaplatenia uvedenej faktúry, ktorú spája so zápočtom vykonaným medzi ním a jeho právnym predchodcom zo dňa 06.06.2017 tvrdiac, že tým momentom mu vznikla škoda, táto nie je správna. Pri akceptácii takéhoto spôsobu počítania premlčacej doby by dochádzalo k umelému a špekulatívnemu predlžovaniu subjektívnych premlčacích lehôt.

16. Na podporu argumentácie tak prvoinštančného ako aj odvolacieho súdu, odvolací súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/9/2021 zo dňa 31.03.2022, ktoré v praxi ustálilo moment začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby nároku poškodeného voči poisťovateľovi. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nároku na náhradu škody voči poisťovateľovi podľa § 15 ods. 1 z. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodujúci okamih kedy sa poškodený preukázateľne dozvedel o výške škody (napr. z dokladu o cene opravy poškodeného motorového vozidla) a o tom, kto za ňu zodpovedá, a nie okamih doručenia oznámenia o výsledku poistného šetrenia zo strany poisťovateľa), ktorým poisťovateľ len oznamuje poškodenému, či a v akom rozsahu poskytne poškodenému plnenie na uplatnený nárok na náhradu škody. Závery tohto rozhodnutia o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby sú podľa názoru odvolacieho súdu plne aplikovateľné na súdenu vec v tom smere, že v praxi bol ustálený moment začiatku plynutia subjektívnej doby poškodenému v zmysle ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to uvádzaný príkladom - ako dátum prevzatia dokladu o cene opravy motorového vozidla. Z uvedeného možno preto uzavrieť, že v súdnej veci je to moment prevzatia faktúry číslo 20150345 poškodeným, v ktorej sa dozvedel výšku škody, ktorá mu vznikla titulom prenájom náhradného vozidla, a na zaplatenie ktorej mal voči žalovanému nárok. Vzhľadom ku skutočnosti, že vyššie uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je zo dňa 31.03.2022, odvolací súd sa nezaoberal žalobcom uvádzaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo/986/2001, či inými rozhodnutiami súdov rozhodnutými pred dňom 31.03.2022. Záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným posúdil odvolací súd ako správny a preto uzavrel, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu zamietol.

17. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

18. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, doba plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).